

POSTANOWIENIE

11 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Karol Weitz

na posiedzeniu niejawnym 11 marca 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa W. S.
przeciwko Skarbowi Państwa - Staroście Chełmskiemu
z udziałem Prokuratora Okręgowego w Lublinie
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Skarbu Państwa - Starosty Chełmskiego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z 14 lipca 2022 r., I ACa 149/21,

Odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być, wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie

przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 14 lipca 2022 r. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany wskazał na oczywistą zasadność wniesionej skargi jako przesłankę przyjęcia jej do rozpoznania. Skarżący w skardze kasacyjnej nie wykazał jednak, że jego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W judykaturze Sądu Najwyższego zgodnie przyjmuje się, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.).

Bliższa analiza uzasadnienia wniosku skarżącego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że skarga kasacyjna w niniejszej sprawie jest – w powyższym rozumieniu – oczywiście uzasadniona., albo że podniesione w niej zarzuty naruszenia przepisów prawa są oczywiście trafne, wobec czego zaskarżone orzeczenie jest oczywiście nieprawidłowe.

Wywód zawarty w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sprowadzał się do polemiki z zaskarżonym orzeczeniem, nie zaś wykazania, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom. Sąd Apelacyjny bowiem klarownie wskazał, iż w okresie od 5 czerwca

1989 r. do końca 2015 roku W. S. jako członek Spółdzielni Produkcyjnej świadczyła pracę na stanowisku głównego księgowego w ramach spółdzielczego stosunku pracy. Jednostką natomiast stanowiącą miernik oceny pracy powódki była tak zwana dniówka obrachunkowa. Za wykonywaną pracę W. S. przysługiwało wynagrodzenie miesięczne w wysokości 3.000,00 zł brutto. Jak ponadto ustalił Sąd II instancji za okres od maja 2012 roku do 31 grudnia 2015 roku W. S. nie wypłacono wynagrodzenia za wykonywaną pracę. Powyższe ustalenia faktyczne, wiążące Sąd Najwyższy w toku postępowania kasacyjnego (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 *in fine* k.p.c.), po częściowym uwzględnieniu zarzutu przedawnienia podniesionego przez pozwanego dały asumpt do uznania, iż w istocie powódce przysługuje roszczenie w wysokości zasądzonej w sentencji wyroku Sądu Okręgowego. Brak jest również podstaw do uznania, aby Sąd Apelacyjny w sposób niewłaściwy dokonał wykładni podnoszonych przez skarżącego norm prawnych. W szczególności wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Apelacyjny w sposób właściwy zastosował przepisy prawa materialnego, w tym art. 9 a ust. 2a ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. przepisów wprowadzających ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz.U. z 1997 r., nr 121, poz. 770) co pozwoliło do powzięcia wniosku, iż Skarb Państwa stał się podmiotem wszystkich praw rzeczowych i obligacyjnych w stosunku do mienia wykreślonej Spółdzielni. Sąd w sposób właściwy dokonał także wykładni art. 158 § 1 ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo Spółdzielcze (Dz.U. z 2021 r., poz. 648).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[SOP]

(r.g.)

